

ща се върху набелязаната жертва и я издига съ силнитѣ и здрави нокти.

Орелътъ има силенъ погледъ и подобно на змиитѣ, когато напада втречава погледа си, омайва, вселява страхъ въ жертвата си и я обезсилява. Въ народнитѣ пѣсни се казва: „Дай ми Боже очи орлови, да си гледамъ на далеко...“ и пр., което още повече ни говори за силниятъ орловъ погледъ.

Скалниятъ орелъ

е лакома птица. Ежедневно, за да се нахрани унищожава по нѣколко птици или 1 — 2 зайчета. Но при лоши дни, орелътъ може да гладува и по 7—8 дена прекарва базъ храна. Когато е гладенъ напада и на по-голѣми птици и бозайници: ярета, агнета, диви кози и др. Много пѣти едва подига голѣмата жертва.

„Веднажъ единъ селянинъ заварилъ на нивата си единъ голѣмъ орелъ. Орелътъ лежалъ съ разперени крила. Селянинътъ се опиталъ да го хване, като мислилъ, че орела е раненъ, но въ този моментъ, голѣмата птица подхвъркнала на горе и избѣгала. Подъ орела останала да лежи умъртвена една голѣма *дропла* (блатна птица по-голѣма отъ гжската). Въроятно, орелътъ не е могълъ да издигне тежката дропла, за да я занесе горе въ планината.

Въ гориститѣ високи планини орелътъ напада на глухаритѣ (дивитѣ петли и кокошки), гони ястребитѣ, а въ полето унищожава дивитѣ патици. Съ това той прави голѣми пакости, като изтрѣбва полезния дивечъ. Птицитѣ сж въ ужасъ, когато чуятъ изъ висинитѣ на небето пискливия му гласъ: *кия, кия*, разбѣгватъ се съ голѣма бързина кой кждето свърне.

Скалниятъ орелъ не обича да дружи съ други орли. Той има опредѣленъ районъ, въ който излита да лови плячката си. Ако забележи, че въ царството му е дошелъ другъ орелъ, преследва го, напада го, граби му уловената плячка и го прогонва.

Лакомиятъ орелъ следи бързолетия соколъ и